

Arrest

nr. 176 408 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, in Kandahar geboren te zijn en Pashtoun van origine te zijn. Sedert elf jaar woonde u in de provincie Nangarhar. Uit vrees vervolgd te worden door de broers van uw vader in het kader van grondconflict ontvluchtte u Afghanistan en vroeg u op 10 januari 2007 in België asiel aan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaarde herkomst uit en verblijf in Kandahar en Nangarhar en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsvrees die u in deze regio's opdeed en weigerde u op 11 april 2007 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest van 11 juni 2009 de beoordeling van het CGVS en kende u evenmin een beschermingsstatuut toe.

U diende een nieuwe asielaanvraag in op 9 augustus 2012. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot op 16 augustus 2012 om uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Een derde maal verklaarde u zich vluchteling op 10 februari 2014, waarbij u uw initiële asielaanvraag herhaalde. U voegde eraan toe dat uw neef drie jaar daarvoor vermoord werd en dat u van zijn dood beschuldigd werd. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u een kopie van een arrestatiebevel uitgevaardigd door het politiecommissariaat van het district Daman, een kopie van een arrestatiebevel uitgevaardigd door de Taliban, een bij de rechtbank geregistreerde getuigenverklaring omtrent uw identiteit en verblijf in Afghanistan, vier medische attesten en de vertaling van eerder neergelegde krantenartikelen neer. Het CGVS nam op 23 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Bij een controle door de Belgische autoriteiten op 27 januari 2016 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem (CIV) waar u op 28 januari 2016 een vierde asielaanvraag heeft ingediend. U verwees nogmaals naar de asielmotieven die u eerder heeft ingeroepen en voegde er aan toe dat uw broer in 2014 werd vermoord door leden van uw familie. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar ook u dreigt te worden gedood. Zelf legde u geen documenten neer. Op 10 februari 2016 heeft uw advocaat nog medische attesten met betrekking tot uw mentale problemen naar het CGVS doorgestuurd.

Het CGVS oordeelde op 17 februari 2016 dat uw vierde asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden. Op 29 februari 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS omdat het CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie en omstandigheden in Afghanistan en naar uw vestigingsmogelijkheden binnen Afghanistan in haar beoordeling dat een terugleiding naar Afghanistan geen schending vormt van het non-refoulementbeginsel. Op 8 maart 2016 werd uw huidige asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen en op 24 maart 2016 werd u door het CGVS gehoord in het gesloten centrum te Vottem. Tijdens dit gehoor herhaalde u uw vrees op vervolging door uw familieleden omwille van de grondtwist en vertelde u dat u vernam dat uw broer A.S., waarvan u eerder verklaarde dat hij een natuurlijke dood stierf, in werkelijkheid door uw vijanden gedood werd. Tevens voegde u eraan toe dat uw familie van het district Achin naar het district Kama verhuisde omwille van de aanwezigheid van Daesh in Achin. Naast de reeds aangebrachte medische attesten legt u geen andere stukken neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielaanvraag rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Er dient te worden vastgesteld dat u in uw huidige asielaanvraag vasthoudt aan uw beweerde herkomst in Afghanistan. Al tijdens het gehoor georganiseerd in de fase van inoverwegingname van uw derde asielaanvraag werd u herhaaldelijk aangemoedigd om de ware toedracht te kennen te geven omtrent uw verblijfplaatsen en omstandigheden voor uw komst naar België. U werd tijdens dat gehoor door het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er op gewezen dat u niet kan volstaan met het louter verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd

voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. Er werd eveneens beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U volhardde evenwel in de verklaringen, die door het CGVS en de RvV bedrieglijk werden bevonden (CGVS 2/4/2014 p.4). Ook nu kan niet anders dan worden vastgesteld dat u nog steeds geen zicht wenst te bieden op uw herkomst.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. In uw huidige asielaanvraag verklaart u dat A.S., de broer van wie u dacht dat hij een natuurlijke dood stierf, in werkelijkheid door uw vijanden gedood werd (CGVS 24/3/2016 p.3,4). Het CGVS en de RvV oordeelden in uw eerste asielprocedure dat er aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Dat u in uw huidige asielaanvraag dezelfde asielmotieven herhaalt en bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van uw initiële asielrelaas, kan het geloof in uw asielmotieven geenszins herstellen. Aangezien het geloof in uw verblijf in Achin verbonden is aan het verblijf van uw familie in dit district, wordt het geloof in het verblijf van uw familie in Achin en hun verhuis naar Kama eveneens sterk geschaad. Ten overvloede kan er opgemerkt worden dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van het overlijden van uw broer. In 2014 verklaarde u immers dat uw broer A.S. drie jaar geleden overleed terwijl u nu beweert dat hij in 2014 het leven liet (CGVS 24/3/2016 p.3; Verklaring Meervoudige Aanvraag 18/2/2014 punt 12). Tijdens het gehoor gaf u aan dat u beschikt over nieuwe stukken aangaande het overlijden van A.S.. U had de stukken laten mailen naar uw advocaat. Uw advocaat vergat de stukken mee te brengen naar het gehoor. Hoewel ze beloofde de stukken diezelfde dag naar het CGVS door te mailen ontving het CGVS geen email van uw advocaat (CGVS 24/3/2016 p.3,6). De aangehaalde stukken kunnen bijgevolg niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag behandeld worden.

Wat betreft de medische attesten die op 10 februari 2016 door uw advocaat werden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat in deze documenten afwisselend wordt gesteld dat u lijdt aan PTSD of aan een depressie. Er is sprake van slapeloosheid, sociaal isolement en van het feit dat u zich "verloren" voelt. Er moet opgemerkt worden dat dergelijke depressie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De in de medische attesten opgenomen informatie omtrent uw identiteit, verblijfplaatsen en asielrelaas zijn bovendien integraal gebaseerd op uw verklaringen waardoor ze geen bewijswaarde genereren.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u doorheen uw vierde asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, 12°, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een e-mail aan het CGVS (stuk 3) en enkele "Nieuwe stukken" (stuk 4).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013 (bijlage 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten omwille van een grondconflict tussen zijn vader en zijn ooms. Zijn eerste asielaanvraag op 10 januari 2007 werd afgesloten bij 's Raads arrest nummer 28 589 van 11 juni 2009, waarin werd vastgesteld dat verzoekers afkomst uit de Afghaanse provincie Nangarhar niet aannemelijk is en dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem ingeroepen asielrelaas. In het kader van zijn tweede asielaanvraag van 9 augustus 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 16 augustus 2012 tot weigering van inoverwegingname. Verzoekers op 10 februari 2014 ingediende derde asielaanvraag, waarbij hij eraan toevoegde dat zijn neef drie jaar eerder werd vermoord en dat hij van deze moord werd beschuldigd, werd afgesloten door de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 23 april 2014. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in, zodat deze beslissing definitief is geworden. Op 28 januari 2016 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in, waarbij hij eraan toevoegde dat zijn broer in 2014 werd vermoord door zijn familieleden. Bij 's Raads arrest nummer 163 225 van 29 februari 2016 werd de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 17 februari 2016 vernietigd. In dit arrest werd onder meer gesteld als volgt:

"2.4.5. Waar verzoeker nog laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ondanks een verplichting opgelegd door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, kan hij worden bijgetreden.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te

beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In casu blijkt enerzijds uit de bestreden beslissing echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel en levensomstandigheden en in wezen zijn mogelijke status (nationaliteit) elders.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers Afghaanse nationaliteit en blijkt uit het administratief dossier dat hij zelfs in het bezit is (geweest) van een Afghaans paspoort. Ook in het bevel om het grondgebied te verlaten (13 septies) wordt duidelijk gesteld dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Uit de verklaringen van verzoeker en de verschillende beslissingen naar aanleiding van de vier asielaanvragen heeft verzoeker nooit gesteld dat hij problemen heeft gekend met de Afghaanse autoriteiten en heeft hij geen gegronde vrees voor vervolging aangetoond voor wie dan ook.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: "Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel." (eigenonderlijning) De Raad kan enkel vaststellen dat de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet onder andere bepaalt dat de commissaris-generaal "oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement", wat in casu niet gebeurd is. De commissaris-generaal beperkt zich immers dienaangaande tot de motivering dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit "naar uw land van herkomst" geen schending uitmaakt van het non-refoulement, zonder dat hij onderzoek gepleegd heeft naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en zonder dat wordt nagegaan of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu uit het bevel blijkt dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken niet twijfelt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker."

Op 29 maart 2016 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

In onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij psychische problemen heeft, waardoor hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze de aan hem tijdens zijn gehoren gestelde kennisvragen over Afghanistan en zijn streek van herkomst te beantwoorden. Hieromtrent dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 163 225 van 29 februari 2016, dat kracht van gewijsde heeft, als volgt wordt gesteld met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde medische/psychische problematiek:

"In de mate verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke kwetsbaarheid gelet op zijn psychische problemen (verzoeker legt ter staving hiervan medische attesten neer), ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen die er op wijzen dat de Belgische asiendiensten geen rekening zouden hebben gehouden met de mentale toestand van verzoeker. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er namelijk op in de bestreden beslissing dat verzoeker voor zijn medische elementen gebruik kan maken van de procedure 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt bovendien vast dat aan verzoeker een Afghaans paspoort werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel op 14 november 2011 en uit het bevel om het grondgebied te verlaten (13septies) toegevoegd aan het administratief dossier (stukken van de Dienst Vreemdelingenzaken) blijkt dat hij reeds verschillende procedures 9ter heeft ingediend. Tegen de afgewezen beslissingen 9ter werd beroep aangetekend bij de Raad (arresten: 58 762 (afstand niet verschenen); 88 930 (geen vraag tot horen); 92 846 (geen vraag tot horen); 117 081 (laattijdig)).

Verzoekers asielaanvraag werd, conform de door verzoeker opgeworpen wetgeving, individueel benaderd waarbij de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de individuele elementen aangebracht door verzoeker.

Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit de gehoorverslagen in het kader van zijn vorige drie asielaanvragen, dat verzoeker over afdoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker stelde telkenmale alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of die een mogelijke verklaring kunnen zijn waarom verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt waar hij vandaan komt in Afghanistan. Ook uit zijn "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag" in het kader van huidige asielaanvraag blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn vierde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker bijgevolg niet aan dat er met zijn psychische problemen geen rekening werd gehouden. Verzoeker voert dan ook geen gegronde middelen aan. De Raad ziet overigens niet in hoe een verduidelijking van de term "kwetsbare persoon" in artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet in se geschonden kan zijn.

Uit de door verzoeker neergelegde Belgische attesten aangaande zijn psychische toestand, kan verder worden afgeleid dat verzoeker in België medisch opgevolgd wordt door psychologen. Waar in een aantal attesten melding wordt gemaakt van klachten die compatibel zijn met een post-traumatisch stresssyndroom die gelieerd zouden zijn met problemen die verzoeker in het verleden zou hebben gekend, stelt de Raad vast dat deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststelling met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van verzoekers psychische problemen, zodat de medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de door hem aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Voor wat betreft de psychische problemen op zich en het voorgehouden gebrek aan medische verzorging in Afghanistan, herhaalt de Raad dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, zoals hij reeds eerder deed. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". In de mate verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten, alwaar verzoeker in casu in gebreke blijft gelet op het feit dat hij nog steeds geen zicht biedt op zijn recente herkomst."

Het louter opnieuw opwerpen van dezelfde argumentatie in onderhavig verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de hierboven geciteerde vaststellingen in voormeld arrest dat, zoals gezegd, kracht van gewijsde heeft. Meer zelfs, verzoeker spreekt zichzelf tegen, waar hij in onderhavig verzoekschrift

enerzijds stelt als volgt: “Op basis van het bovenstaande [een citaat uit het gehoorverslag, nvdv] kan men wel besluiten dat verzoeker geen kennis heeft van de Belgische asielprocedure, noch van hulpverlening. Hij heeft er werkelijk niets van begrepen en vertelt volslagen onbegrijpelijke zaken.” en anderzijds stelt als volgt: “Verzoeker weet immers dat wie jarenlang als vluchteling in Pakistan woonde subsidiaire bescherming zal krijgen.”.

Wat betreft de e-mail van zijn advocaat en de bijgevoegde nieuwe stukken (verzoekschrift, stukken 3 en 4), dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 28 589 van 11 juni 2009, dat kracht van gewijsde heeft, in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt en dat geen geloof gehecht kan worden aan het aangevoerde asielrelaas. Tevens werd in de beslissing van de commissaris-generaal van 23 april 2014, die definitief is aangezien verzoeker hiertegen geen beroep indiende, in het kader van verzoekers derde asielaanvraag besloten tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag aangezien hij slechts voortbouwt op asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden en documenten toevoegt die slechts een ondersteunende werking hebben in geval van geloofwaardige verklaringen, *quod non*. Hetzelfde geldt met betrekking tot de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde stukken: documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de beslissingen in het kader van zijn vorige asielaanvragen blijkt dat *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Dit wordt tevens bevestigd in 's Raads arrest nummer 163 225 van 29 februari 2016, waarin als volgt wordt gesteld: “Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn recent verblijf in Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker nog steeds geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien waardoor hij de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn beweerde afkomst, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.” Ook in onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in zijn beweerde afkomst. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt:

“De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen zijn niet van die aard om deze vaststelling te wijzigen. In uw huidige asielaanvraag verklaart u dat A.S., de broer van wie u dacht dat hij een natuurlijke dood stierf, in werkelijkheid door uw vijanden gedood werd (CGVS 24/3/2016 p.3,4). Het CGVS en de RvV oordeelden in uw eerste asielprocedure dat er aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. Dat u in uw huidige asielaanvraag dezelfde asielmotieven herhaalt en bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van uw initiële asielrelaas, kan het geloof in uw asielmotieven geenszins herstellen. Aangezien het geloof in uw verblijf in Achin verbonden is aan het verblijf van uw familie in dit district, wordt het geloof in het verblijf van uw familie in Achin en hun verhuis naar Kama eveneens sterk geschaad. Ten overvloede kan er opgemerkt worden dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van het overlijden van uw broer. In 2014 verklaarde u immers dat uw broer A.S. drie jaar geleden overleed terwijl u nu beweert dat hij in 2014 het leven liet (CGVS 24/3/2016 p.3; Verklaring Meervoudige Aanvraag 18/2/2014 punt 12). Tijdens het gehoor gaf u aan dat u beschikt over nieuwe stukken aangaande het overlijden van A.S.. U had de stukken laten mailen naar uw advocaat. Uw advocaat vergat de stukken mee te brengen naar het gehoor. Hoewel ze beloofde de stukken diezelfde dag naar het CGVS door te mailen ontving het CGVS geen email van uw advocaat (CGVS 24/3/2016 p.3,6). De aangehaalde stukken kunnen bijgevolg niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag behandeld worden.

Wat betreft de medische attesten die op 10 februari 2016 door uw advocaat werden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat in deze documenten afwisselend wordt gesteld dat u lijdt aan PTSD of aan een

depressie. Er is sprake van slapeloosheid, sociaal isolement en van het feit dat u zich "verloren" voelt. Er moet opgemerkt worden dat dergelijke depressie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De in de medische attesten opgenomen informatie omtrent uw identiteit, verblijfplaatsen en asielrelaas zijn bovendien integraal gebaseerd op uw verklaringen waardoor ze geen bewijswaarde genereren."

Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker slaagt er nog steeds niet in om, hoewel niet meteen wordt getwijfeld aan zijn Afghaanse nationaliteit, zijn herkomst uit de provincie Nangarhar of zijn aangevoerde asielrelaas aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient er nogmaals op gewezen dat in 's Raads arrest nummer 163 225 van 29 februari 2016 onder meer als volgt wordt gesteld:

"2.4.5. Waar verzoeker nog laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ondanks een verplichting opgelegd door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, kan hij worden bijgetreden.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In casu blijkt enerzijds uit de bestreden beslissing echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, zijn profiel en levensomstandigheden en in wezen zijn mogelijke status (nationaliteit) elders.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers Afghaanse nationaliteit en blijkt uit het administratief dossier dat hij zelfs in het bezit is (geweest) van een Afghaans paspoort. Ook in het bevel om het grondgebied te verlaten (13 septies) wordt duidelijk gesteld dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Uit de verklaringen van verzoeker en de verschillende beslissingen naar aanleiding van de vier asielaanvragen heeft verzoeker nooit gesteld dat hij problemen heeft gekend met de Afghaanse autoriteiten en heeft hij geen gegronde vrees voor vervolging aangetoond voor wie dan ook.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: "Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel." (eigenonderlijning) De Raad kan enkel vaststellen dat de verplichting opgelegd in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet onder andere bepaalt dat de commissaris-generaal "oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement", wat in casu niet gebeurd is. De commissaris-generaal beperkt zich immers dienaangaande tot de motivering dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit "naar uw land van herkomst" geen schending uitmaakt van het non-refoulement, zonder dat hij onderzoek gepleegd heeft naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en zonder dat wordt nagegaan of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu uit het bevel blijkt dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken niet twijfelt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker."

Niettegenstaande de commissaris-generaal op 29 maart 2016 een nieuwe beslissing nam waarbij de asielaanvraag van verzoeker ditmaal wel in overweging wordt genomen dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan het gewijsde van het arrest van 29 februari 2016 waar er gesteld wordt dat er geen onderzoek werd gedaan "naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en zonder dat wordt nagegaan of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu uit het bevel blijkt dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken niet twijfelt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker." Hoewel verweerder geheel terecht vaststelt dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft gemaakt, twijfelt hij niet aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Gelet op het gestelde in voormeld arrest van 29 februari 2016 kon worden verwacht dat verweerder een onderzoek zou gevoerd hebben naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst teneinde na te gaan of verzoeker beschikt over een intern vestigingsalternatief in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER